

מ"ת 69657/11/18 - מדינת ישראל נגד רפיק סלאימה

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 69657-11-18 מדינת ישראל נ' סלאימה (עציר)
תיק חיצוני: 508805/2018

בפני כבוד השופטת ענת זינגר
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב רפיק סלאימה (עציר)
המבקשת באמצעות עו"ד הילי ברגמן
המשיב באמצעות עו"ד אריאל הרמן

החלטה

בפניי בקשה להורות על מעצר המשיב עד תום ההליכים בת"פ 69603-11-18.

בכתב האישום בתיק האמור נטען, כי המשיב מתגורר בסמיכות לדאוד דג'אני, אשתו ובתו (להלן - "דג'אני" או "המתלוננים") ובין הצדדים קיים סכסוך מתמשך, הנוגע לחלקת קרקע שבה מתגוררים דג'אני. נטען, כי בלבו של המשיב גמלה החלטה להצית כלי רכב של בני דג'אני וזאת על רקע הסכסוך האמור. בלילה שבין 15.11.18 לבין 16.11.18 בסביבות השעה 00:00, יצא המשיב מחניית ביתו ברחוב סאלח א-דין הסמוכה לבית דג'אני וזאת כשהוא נוהג ברכבו מסוג טיזטה לאנד קרוזר בצבע לבן מספר רישוי ++++ (להלן - "הרכב"). המשיב נסע ברחובות הסמוכים לביתו ולבית המתלונן בציר מעגלי, עד שהגיע לרחוב א זהרא' (להלן - "הרחוב"), שם נמצא מכוון אולברייט למחקר ארכיאולוגי (להלן - "המכוון"), הגובל בשטח בית דג'אני וזאת כדי להסוות מעורבותו באירוע. נטען, כי כאשר הגיע המשיב לרחוב הוא פנה ימינה והחנה את רכבו בתחילת הרחוב בצדו הימני. המשיב יצא מרכבו כשהוא לבוש בחרמונית, הסתכל סביבו, חזר לרכב והמשיך בנסיעה איטית מספר מטרים נוספים עד שעצר את רכבו בצדו השמאלי של הרחוב, סמוך לשער המכוון. לאחר מספר דקות הוא כיבה את מנוע הרכב ויצא ממנו עם שני אחרים, אשר זהותם לא ידועה. אחד האחרים החזיק חפץ שטיבו לא ידוע וחבש רעלה על ראשו והשני יצא כשהוא מחופש לאישה וחובש גם הוא רעלה על ראשו. בשלב זה כיסה המשיב את ראשו בכובע החרמונית. השלושה התקרבו לשער המכוון, שברו את מנעול השער ונכנסו לשטח המכוון. לאחר זמן קצר חזר האחר המחופש לאישה בריצה לעבר הרכב ולקח ממנו שקית שתוכנה לא ידוע, סגר את הרכב ורץ חזרה למכוון. המשיב והאחרים חצו אז את חצר המכוון והתקדמו לעבר גדר ביתם של דג'אני, אשר עשויה מרשת ברזל. הם חתכו את הגדר, נכנסו לחצר דג'אני, ניפצו את החלון השמאלי אחורי של רכב ניסאן שהיה שם ושייך לג'דיר, בתו של דאוד דג'אני. נטען כי המשיב ואחרים הציתו את הרכב ועקב כך פרצה שריפה שאף חדרה לבית דג'אני. דאוד דג'אני הריח עשן וכאשר יצא ראה את רכב הניסאן עולה באש. הוא ואשתו ניסו לכבות את השריפה והבת שהתעוררה, הזעיקה כוחות משטרה ושירותי כבאות, שהגיעו למקום וכיבו את השריפה. כתוצאה מהשריפה נגרמו נזקים כבדים לרכב הניסאן, לגג הרעפים המצוי מעליו וספה המצויה בקומה הראשונה של הבית ניזוקה מהאש ומהעשן

שחדר לבית. עוד נגרמו נזקי פיח ממספר מוקדים בפתחי המיזוג ובתקרות בקומה הראשונה והשנייה של הבית.

באישום נטען, כי בכך שילח המשיב אש במזיד בדבר לא לו, במטרה לפגוע בבני אדם. הכניסה לנכס הייתה כאשר המשיב הורס נכס ופוגע בו במזיד ושלא כדין, וזאת כדי לעבור עבירה.

בגין כך יוחסו לו עבירות על סעיפים 448(סיפא), 447(א)(1) ו-452 **לחוק העונשין**, התשל"ז-1977 (הצתה אחת, שתי עבירות של הסגת גבול ומספר עבירות של היזק בזדון).

המשטרה איתרה סרטונים ממצלמות שונות ואת המעשים שקדמו להצתה, כמפורט בכתב האישום, היא ערכה על בסיס רצף הדברים כפי שעלה מצפייה באותם סרטונים. בכלל אותם סרטונים נראה גם הרכב ממנו ירדו השלושה לבצע את המעשה וכן נראים שלושת המבצעים, אם כי המשטרה הצליחה לזהות רק את המשיב דן.

באשר לשאלת הראיות לכאורה -

נראה כי אין למעשה עוד חולק היום שאותו רכב שנראה בצילומים במצלמות השונות, הוא רכב שנמצא בשימוש של המשיב כבר מספר שנים (אף שלא נרשם על שמו מאחר וטרם שילם את מלוא תמורתו).

המשיב רכש את אותו רכב ממר מוהנד קוואסמי ועובדה זו מאושרת הן בהודעה שנגבתה מהנ"ל (ר' הודעת קוואסמי מיום 18.11.18, 14:16, שורה 20) והן מדברים שאמר המשיב בעצמו (ר' הודעת המשיב מיום 17.11.18, 04:55, ש' 39, 78-79 וכן הודעתו מיום 19.11.18, 08:20, ש' 44).

מרצף הסרטונים עולה באופן ברור, שהאנשים אשר יצאו לכיוון בית דג'אני יצאו מאותו הרכב ועל אף שאין תיעוד ישיר של ההצתה ואופן ביצועה, הרי שלטעמי די בסמיכות המקום (השלושה נראים פורצים את הגדר אשר מאחוריה נמצא בית דג'אני) והזמן (האש פרצה בסמוך לשעת הכניסה לחצר דג'אני), באופן המספק ראיות לכאורה כי אותם שלושה, הם אכן אלה שביצעו את ההצתה.

במוקד המחלוקת בין הצדדים עומדת השאלה האם קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב דן נכלל בין אותם שלושה שנראו נכנסים ויוצאים לרכב;

עיינתי בסרטונים עצמם וכמי שלא קיימת לו הכרות מוקדמת עם המשיב, הרי שאכן לא ניתן לזהות בוודאות מלאה כי המשיב הוא אחד מהשלושה (מבנה הגוף דומה וניכר השפם).

עם זאת, בתיק קיים זיהוי של המשיב כזה שנחזה בנקודות מסוימות בסרטונים וזאת על ידי שלושה אנשים.

כפי שהובהר להלן, אני מוכנה לקבל לטובת המשיב כי עשוי להיות קושי מסוים בזיהוי של אחד מאותם שלושה, אך על פני הדברים, אין קושי בזיהוי של שני הנותרים.

ונפנה להודעות עצמן;

- לעד מוחמד עוודאללה - מוצג במהלך גביית הודעתו ביום 26.11.18, קטע מסרטון והוא נשאל מה הוא רואה בסרטון. תשובתו היא כי הוא רואה את "**רפיק**". מדובר במפקח בעיריית ירושלים שנותן דוחות חניה ודוחות לעסקים והוא אף יודע לומר שלאותו רפיק יש בסטה בסולטן סולימאן בשער שכם. כאשר הוא נשאל כיצד הוא מזהה שמדובר ברפיק, הוא מציין שהוא רואה את הנ"ל כבר תקופה והוא מזהה את המראה שלו. לדבריו "**רואים טוב באיכות התמונה**". אומנם אותו עד לא יודע את שם המשפחה של המשיב, אך עולה כי הוא מכיר נוספים מאותה משפחה ולמרות זאת, כאמור, הוא מזהה דווקא אותו.

- גם לעד סלמאן סאבך מוצג קטע מתוך סרטון והוא נשאל את מי הוא רואה שם. תשובתו היא "**זה רפיק סליימאנה, שני האחרים אני לא מזהה מי שירד מהדלת של הנהג זה רפיק סליימאנה יש לו ג'יפ לנד קרוזר לא זוכר אם זה בז' או לבן**" (ר' הודעה מיום 26.11.18 ש' 15-16). בתשובה לשאלה כיצד הוא מזהה אותו הוא משיב: "**אני מכיר אותו מזה עשר שנים, זה המבנה גוף שלו והשיער שלו והשפם שלו זה מה שמייחד אותו**" (שם, ש' 18). הוא מציין כי הוא משמש כמש"ק מפקד מע"ר אשר אחראי על וואדי ג'וז ושיח ג'ראח ואת המשיב הוא מכיר מעבודה זו (זאת במשך כבר כארבע שנים). גם הוא יודע לציין היכן יש בסטות למשיב וכן הוא מפנה לכך שהיה הליך של הוצאה לפועל כנגד המשיב והוא ליווה פינוי בסטה שלו. באשר לשאלה האם הוא בטוח שאכן מדובר במשיב, הוא עונה "**כן, בוודאי**" (שם, ש' 25).

- קטע מהסרטון הוצג גם למוהנד קוואסמי, אשר כאמור מכר את הרכב למשיב. גם הוא מזהה את המשיב כמי שיורד מהרכב. ראוי להעיר, כי מהנ"ל נגבתה הודעה בתחילה מיום 18.11.18. אותה הודעה עסקה בעניין הפרטים של האדם אשר לו מכר קוואסמי את הרכב. הזיהוי של הדמות שהוצגה לו בסרטון, היה רק למחרת היום (19.11.18), בחקירה נוספת. ממילא יש מקום להנחה שמר קוואסמי ידע כי קיים חשד לגבי מי שרכש ממנו את הרכב ומטעם זה קישר את הדמות היורדת מאותו רכב למשיב. בנסיבות אלה ובשים לב לכך שלא הייתה לקוואסמי, הכרות נוספת משמעותית עם המשיב, אניח לצורך הדיון דנן, שיש ממש בדברי ב"כ המשיב כי לזיהוי זה יש להתייחס בזירות.

אף אם אתעלם, כאמור, מעדות מוהנד קוואסמי, לא ניתן עדיין להקל ראש בעובדה ששניים אחרים, אשר אין טענה כי הם מעורבים בסכסוך, או כי קיים להם אינטרס כלשהו להפליל את המשיב, זיהו אותו בסרטון ולדידם, הזיהוי הוא וודאי.

מכאן לטענה שהעלה ב"כ המשיב, כי מאחר ומדובר בתיק של ראיות נסיבתיות, יש מקום לבחון גם את האפשרות שאחר לקח את רכבו של המשיב ועשה בו שימוש;

עיון בראיות מעלה קושי ביחס לאפשרות זו -

בעניין זה אפנה להודעה שנגבתה מבן המשיב, סופיאן סלאיימה, ביום 20.11.18, שם כאשר נשאל מי נוהג ברכב חוץ

מאביו, השיב "רק אבא שלי" ובאשר לשאלה האם למי מאחיו יש רישיון השיב בשלילה ובנוגע לדודים, ציין כי לדודו יש רכב משלו וקיים גם רכב אצל סבו. במענה לשאלה האם מישהו מלווה את הרכב מאביו, השיב: "אף אחד" ובהמשך אמר שייתכן שמישהו ייסע באותו רכב, אבל זאת כאשר הם נוסעים יחדיו עמו. הוא לא טען שאביו נותן את המפתח לאחר ומאפשר לו לנסוע ברכב בלעדיו (בעניין זה ר' שם, ש' 48-64).

גם הבן אדהם סלאימה אמר דברים דומים וזאת בהודעה שמסר ביום 24.11.18. במענה לשאלה מי עוד חוץ מאביו נוהג באותו רכב, אמר: "רק אבא שלי אף אחד אחר" (ר' שם, ש' 92). העובדה שלמי מהבנים של המשיב אין רישיון נהיגה, אושרה גם בהודעה של נגיב סלאימה מיום 22.11.18 (ר' שם, ש' 116-121).

באשר למשיב בעצמו, בהודעה מיום 17.11.18, 04:55, הוא אישר כי אחיו לוקח ממנו לפעמים את הרכב, אך הפעם האחרונה בה עשה כן הייתה לפני שבועיים. כאשר הוא נחקר בהמשך ביום 19.11.18, 08:20, באופן ספציפי על האירוע בו הוא חשוד, הוא נשאל מפורשות האם ייתכן שמישהו השתמש ברכב שלו, לאחר שלדבריו נכנס לישון עת הגיע חזרה הביתה מחתונה משפחתית בלילה של 15.11.18. תשובתו הייתה נחרצת: "לא" (ר' שם, ש' 270). במענה לשאלה האם ייתכן שהילדים שלו נוהגים ללא רישיון, הוא שוב השיב בשלילה נחרצת. לא רק שהמשיב לא טען שיש מפתח של הרכב לאדם נוסף, אלא הוא אמר מפורשות כי לרכב יש - "מפתח אחד" (שם, ש' 274) והוא תולה אותו בתוך הבית. עת נשאל האם ייתכן שמי מהילדים ייקח את המפתח ויצא לעשות סיבוב ברכב, הוא שוב השיב בשלילה.

גם למשיב הוצגו קטעים מהסרטונים ובעוד שבחלקים מסוימים של החקירה הוא שיתף פעולה, הרי שבחלקים בהם נשאל על אותו שימוש ברכב הנחזה בצורה ברורה בסרטון, הוא בחר לשמור על זכות השתיקה (בעניין זה ר' במיוחד החקירה מיום 25.11.18, 18:36). אף שניתנה למשיב הזדמנות להתייחס לנחזה בסרטונים, הוא לא היה מעוניין להסתכל בהם ואף אמר שאין לו מה להוסיף (ר' בעניין זה חקירה מיום 21.11.18, 15:07, החל מש' 113). באופן תמוה, מרחיק עצמו המשיב בקטעים מחקירתו, מהרכב (אשר כאמור נראה כי אין חולק שמדובר ברכבו אשר אף נראה בסמוך לזירה) וכביכול אינו מזהה את רכבו (ר' לדוגמה הודעה מיום 19.11.18, 08:20, ש' 305-308).

המבקשת מפנה לכך שלמשיב קיים גם מניע לבצע את המעשה וטענה זו אכן נתמכת בהודעות שבתיק, וזאת מטעם משפחת דג'אני;

כך ג'דיר דג'אני מציינת בהודעתה מיום 20.11.18, אירוע שבו נכנס בן המשיב לשטחם ובעקבות כך המשיב העלה איומים. בנוסף היא אומרת שקיים סכסוך על הבית שבו מתגורר המשיב. המשיב מתגורר בחלקה מס' 17 בקומה עליונה והוא רוצה להשתלט גם על חדרים בקומה תחתונה שבה מתגורר היום מישהו בשם עבדו. חלקה 18 סמוכה לחלקה 17 והמשיב טוען שהוא קנה גם את חלקה 18 מאנשים ממשפחת נסייבי (ר' שם, ש' 43-45). ג'דיר מציגה גם מסמך המלמד על קיום תיק אזרחי 06-14-46809, אשר שם תבעה גברת בשם ופייה חוסייני את המשיב. בהודעה אחרת שמסרה ביום 16.11.18 הסבירה, כי אותה ופייה היא דודה של אמה.

הגב' ג'יהאד דג'אני מסרה בהודעה מיום 18.11.18 כי היא סבורה שהמשיב ביצע את ההצתה ובאשר לשאלה מדוע היא מאשימה אותו השיבה - "כי בעבר הוא עשה לנו הרבה בעיות והציק לנו הרבה יש סכסוך על הבית הוא רוצה לקחת לנו הבית בכוח" (שם, ש' 29-30).

גם המתלונן דאוד דג'אני מציין כי כחודשיים לפני אירוע ההצתה היה מקרה שכן המשיב הגיע לביתם כדי לשבור להם

מצלמה ולטענתו הוא נפל. המשיב הגיע אחריו - **"והתחיל לאיים עליי שהוא יהרוג אותי ואת אשתי"** (ר' הודעה מיום 16.11.18, 09:11, ש' 37-38). לדבריו, הוא גם ראה אבנים הנזרקות מבית משפחת המשיב לכיוון ביתו. לא הוגשו תלונות על כך מאחר והגיעו אנשים לעשות סולחה בין הצדדים. גם דאוד דג'אני, עת נשאל האם הוא חושד במישהו בקשר למעשה ההצתה, הפנה אצבע מאשימה למשיב.

לא נסתרה מעיני העובדה שבני המשיב טוענים שאין סכסוך בין המשפחות ואחד מהם אף הגדיל לעשות ועל אף המגורים הסמוכים, טען שהוא גם אינו מכיר את משפחת דג'אני. עם זאת, למשיב בעצמו ניתנה אפשרות להתייחס לסוגיה זו וזאת בחקירה מיום 21.11.18, 15:07. הוא נשאל האם היו תלונות בין בני משפחת דג'אני לבין והשיב בשלילה. הוא לא נתן, עם זאת, מענה משכנע כאשר הוצג בפניו תיק חקירה מסוים אשר לימד אחרת. כאשר נשאל האם נכון שבאותו תיק הוא ודאוד דג'אני נחקרו באזהרה על תקיפה סתם, הוא שב באופן סתמי על הטענה כי אין סכסוך בניהם. גם כאשר הוצג לו תיק חקירה נוסף, הוא לא נתן מענה והסתפק באמירה שאמר כבר את מה שיש לו להגיד ואין לו מה להוסיף.

נושא נוסף אליו התייחסו הצדדים בטענותיהם, הוא תמליל של שיחה שנתפסה מהפלאפון של המשיב ואשר בו מתועדת שיחה של אשתו;

בעניין זה ר' מזכר מיום 26.11.18 אשר נערך על ידי סלאח חביש. השיחה היא מקבילה למועד ההצתה בשעה 00:18 ושם נשמעת אשת המשיב אומרת: **"שום פלאפון לא לקחו יעמי, אין רפיק ישן"**. בהמשך שבה האישה ואומרת **"לא לקחו שום טלפון"** ובמענה לשאלה איפה נמצא המשיב היא שבה ואומרת: **"ישן"**.

ככל שמדובר בשיחה שניהלה אשת המשיב עם אב המשיב, הרי שלכאורה היא אישרה כי המשיב ישן בשעה אשר בה התרחש האירוע. עם זאת, ראוי ליתן את הדעת גם לדברים שמסרה האישה בהודעתה מיום 21.11.18. שם, כאשר נשאלה מתי בעלה חזר הביתה, השיבה: **"אני לא יודעת, הוא חזר מאוחר, אולי 00:30 - ואז 00:00, הוא חזר עם הילדים אני לא הסתכלתי על השעון אני ישנתי"** (שם, ש' 57-58). היא טענה שהלכה לישון עוד בשעה 22:00-22:30. כאשר נשאלה מפורשות האם השתמשה בפלאפון של בעלה, השיבה בחיוב ואמרה שהשתמשה בו לאחר שחזר, אך טענה כי דיברה עם אמא שלו. רק לאחר מכן תיקנה ואמרה שדיברה עם אביו, וענתה שמאחר והפלאפון צלצל, היא השיבה. בטרם הושמעה לה השיחה שהוקלטה אמרה - **"הוא שאל אותי איפה רפיק ואני אמרתי לו שהוא בדיוק יורד מהרכב"** (ר' שם, ש' 83). רק לאחר שהשיחה הושמעה לה, תיקנה ואמרה כי דיברה עם אבא של המשיב ואמרה לו שהוא ישן.

בדין כעת נמסר כי לנוכח אי הבהירות באשר למשמעות השיחה, היה בכוונת המשטרה לזמן את האישה לחקירה משלימה, אך הדבר לא התאפשר מאחר ואין לה אישור כניסה לארץ.

בסופו של יום, בשים לב לאמור לעיל, אני סבורה שקיים חומר גולמי אשר עשוי להוביל להרשעת המשיב וממילא מתקיים מבחן הראיות לכאורה.

עם זאת, בחומר זה קיים כרסום גם אם כרסום מוגבל וזאת לנוכח הקלטת השיחה של האישה וככל שיונח שמדובר בשיחה טבעית שנעשתה במהלך הדברים, בתוספת העובדה שזר יתקשה לזהות את המשיב בצילומים (כאשר מנגד

משוקללת העובדה שקיים זיהוי ודאי של אנשים המכירים את המשיב וממילא גם את דרך הילוכו ותבנית גופו). לכך מתווספת העובדה שאין ממצאים פורנזיים מהזירה וגם בבית המשיב לא נמצאו דברים אשר מצופה היה למצוא (כמו החרמוניות שנלבשו בעת ביצוע המעשה).

באשר לעילת המעצר;

מדובר בעבירה אשר מעלה מסוכנות שלא ניתן להקל בה ראש. מיותר להרחיב במילים באשר לסיכון הכרוך בהצתת רכב, וזאת במיוחד כאשר הוא עומד בסמיכות לבית מגורים וכאשר הדבר נעשה בשעת לילה, עת שהמתגוררים בסמוך, מצויים בשנתם. משמוצתת אש, קיים קושי להשתלט עליה ולא ניתן לדעת בתחילת האירוע מה יהא בסופו.

ב"כ המשיב ניסה להמעיט בעברו הפלילי. עם זאת, ראוי לציין כי המשיב הורשע בעבירה של איומים בנובמבר 2016, בעבירה של החזקת מספר כדורי תחמושת ביולי 2016 ובעברו הרחוק יותר (שנת 2009) קיימת הרשעה של החזקת סמים לצריכה עצמית והחזקת נכס החשוד כגנוב ובנוסף (בשנת 2009) הרשעה בפציעה אשר בגינה אף ריצה שנת מאסר. כמו כן (בשנת 2008) הורשע באיומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. קיימות אף הרשעות נוספות משנת 2001 ובשנים 1999 ו-1993. במצטבר ריצה המשיב במהלך חייו תקופות מאסר של כשנתיים.

על אף שמדובר בעבירה חמורה אשר לא ניתן להקל בה ראש, הרי שבשים לב לכך שמרבית העבר הפלילי הוא מרוחק יותר ובשים לב לכרסום התחום באשר לקיום ראיות לכאורה, עליו הצבעתי לעיל - אני סבורה שאין לחסום את דרכו של המשיב מקבלת תסקיר של שירות המבחן באשר לחלופת מעצר שיציג.

למען הסר ספק, יובהר כי אין בהעברת עניינו של המשיב לקבלת תסקיר להוות אמירה באשר להחלטה שתינתן בהמשך והדברים יישקלו לאחר קבלת התסקיר ושמיעת טענות משלימות.

דיון נוסף יתקיים אפוא לאחר קבלת התסקיר.

ניתנה היום, ג' טבת תשע"ט, 11 דצמבר 2018, בנוכחות הצדדים.

ענת זינגר, שופטת